

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LES BONIQUES COMARQUES

L'expressió que titula aquest article és la que va fer servir en Lluís Martínez Sistach, cardenal emèrit (i en plenitud de facultats) de Barcelona, per adornar el seu sermó de dissabte passat a Berga amb motiu de les festes i espectacles organitzats en honor de la corona centenària de la Verge de Queralt. És una afirmació ben pròpia d'urbanites que surten poc de la seva ciutat. Abans l'havíem sentit dir a l'inclit ministre Montoro quan va estar entre nosaltres en campanya electoral, quan només convocaven unes eleccions generals cada quatre anys. La presència de la marededéu de Queralt avall de la seva serra, fet rar que només passa cada vint-i-cinc anys i en fa cent, o sigui solament quatre vegades, ha generat un efecte crida de públic creient, laic, ateu, de certes altes personalitats, i ha generat uns fets sociològicament inèdits fins ara. Quasi una reproducció més de l'etern combat entre les forces del cel i de la terra. Quan llegeixi aquestes línies, la imatge estarà tornant o bé haurà retornat al seu lloc blindat a dins del seu santuari. Per complementar-la hem comptat amb una

concentració de religiosos mai vista per aquí: quatre bisbes, cardenals i uns trenta capellans que en bateria jeràrquica van representar la força canònica tradicional. I aquest poder va acceptar el guant que li havia llençat el poder polític local per fer un pols psicològic. Primer assalt. L'alcalde Ventura acompanya el President de la Generalitat fins a la porta de l'església, saluda mossèn Novell i es retira. No participa en cap acte religiós excepte funerals. Em sembla d'una gran coherència respecte de les seves idees i valerosa si s'escolten les dures crítiques que li plouen des dels sectors més conservadors i afins als habitants de les sagristies. Malgrat tot, Queralt i Patum han combinat aquests dies a Berga de forma rotunda i amb grans èxits de públic. Segon assalt. Comença la guerra del protocol. El conflicte incruent entre els religiosos i els polítics que governen la ciutat ha fet que la quedada a la porta de l'edifici de culte s'hagi

«Tots aquells musculats envoltant-lo li donaven un aire desmesurat, d'Obama blanc. Innecessari»

contraposat amb la negativa dels bisbes de Solsona i de Barcelona a ser al balcó consistorial per gaudir de la festa immaterial. Els nervis, les pressions i les crítiques s'han creuat amb formes diverses. Rotundes per part dels edils cupaires i amb silencis absents per part de la cúria nacional. Tots molt en el seu paper. Tercer assalt. El President torna cap a la casa consistorial per presidir al balcó sense els prelats. Empat a punts. Puigdemont va evolucionant per allà enmig de les gentades que s'apleguen a la plaça de Sant Pere, on esperen els gegants i les altres comparses. En el meu cas era la primera vegada que el veia en persona. Cal reconèixer-li que es posa molt en el seu paper i el gestiona amb gran eficàcia. Surt saludant el públic a dreta i esquerra, a dalt i a baix, mirant als balcons més alts sense deixar-se ningú per complimentar amb la mà i la mirada. Ara bé, la seva empatia li trinxen sense remei els nois de l'auricular. Em va sorprendre el desplegament de seguretat amb guardaespalles pertot arreu. Darrere seu, al primer perímetre, al segon, a l'avançada i suposo que algun de perdut per les teulades com el TJ d'en Harrel-

Puigdemont, Ventura i Novell davant dels guardaespalles presidencials

son. Si ell ho permet, s'equivoca. Si l'hi imposen, no ho hauria d'acceptar. Tots aquells musculats envoltant-lo li donaven un aire desmesurat, d'Obama blanc. Innecessari. Fora d'època com aquesta segona Patum. Ell va declarar que tot allò que va veure (la Patum) el va impressionar. A mi, l'escorta que portava. L'espectacle religiós i musical va ser dels que es recordaran. Himnes i sermons. Mans alçades al compàs de la cerimònia. Tradi-

ció i espelmes grosses. A la Verge la lloaven com la gran mestressa de casa allà dins i uns passos més avall amb alguns punys alçats quan van sonar els Segadors en honor del primer ciutadà de Catalunya. La pròxima festa de coronació serà el 2041. Com que ens queda molt enllà, de moment quedem a l'espera dels 60.000 de la Diada de diumenge i amb això acabarem, tot tornant la capitalitat de la veueria a la seva propietària: Manresa.

L'AUTOPISTA ÉS DE TOTS I DE TOTES

TRIBUNA

Joan Badia

CONSELLER DE TERRITORI DEL CONSELL COMARCAL DEL BAGES

El territori està unit: Consell Comarcal del Bages, Consorci Viari, Consell d'Alcaldes i entitats ciutadanes demanem infraestructures segures i de qualitat, per preservar vides i desenvolupament econòmic. Fa anys que lluitem per dignificar l'esperpèntica situació actual: una C-55 saturada entre Manresa i Castellbell i el Vilar amb 29.000 vehicles diaris, i una autopista de preu molt elevat per on només passen 12.000 vehicles cada dia. No ens hem cansat de fer reunions, d'explicar-nos, d'exigir, de dir que ja n'hi ha prou. El context actual de crisi econòmica no ajuda a trobar la solució definitiva, però no podem obviar que la Generalitat ha fet diverses actuacions, donant prioritat absoluta a la seguretat de les persones que transiten per la C-55, instal·lant mitjanes i altres mesures. Les xifres apunten a una reducció dels accidents i, sobretot, de les víctimes mortals, però les obres

han fet augmentar encara més la lentitud dels trajectes, sobretot entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet. El segon pas per part del govern català va ser posar en marxa bonificacions a l'autopista, en un determinat tram i a determinades hores del dia. Ho vam advertir des del primer moment: la mesura no seria prou eficaça. Si no hi ha gratuïtat total a totes les hores del dia entre Sallent (Santa Anna) i Sant Vicenç de Castellet, la mesura és erràtica, confusa i poc eficient. Els resultats parlen clar: les bonificacions només han arribat a un 41% dels vehicles que havia previst la Generalitat. Ara sembla que fem un nou pas endavant en aquest llarg camí: s'ha anunciat que de cara a la tardor les bonificacions s'estendran també fins al polígon de Santa Anna, que fins ara no tenia descompte. Així, els vehicles que arriben a l'autopista per Sallent, Balsareny, Navàs, o des del Berguedà, la Cerdanya i Andorra, podran gaudir de les bonificacions. Autema, la concessionària, no hi està d'acord i vol retardar aquesta decisió més que justa i necessària. A l'espera de l'aprovació del nou decret i que aquesta mesura es posi en marxa, podem dir que haurà estat una altra petita victòria. Però encara falta massa per aconseguir guanyar la batalla definitiva. Què demanem? La supressió del peatge lateral a Sant Vicenç de Castellet per a

tots els vehicles que s'incorporin a l'autopista per anar cap al nord o per als qui vinguin del nord i surtin en aquest punt. Només així aconseguirem que la C-16 sigui una via realment alternativa a la C-55 en el tram entre Sallent i Castellbell i el Vilar. Què més volem? Que els accessos a l'autopista des del Pont de Vilomara i des de Viladordis siguin en doble direcció, i no només cap al sud, encarats al peatge, com són ara. I que s'acabi amb la màxima urgència la B40 per poder enllaçar des del nostre territori amb l'àrea metropolitana. Les mesures d'alliberament parcial i bonificacions a la C-16 són fàcils d'implantar. No calen obres ni pressupostos extra per a infraestructures, només cal coneixement del territori, decisions encertades i voluntat política. Cal plantar cara a Autema, i ho fem perquè fins ara l'empresa tenia els beneficis garantits, independentment dels vehicles que passessin pel peatge. Entre tots, pagàvem preus elevadíssims per una concessió mal feta en el seu moment. Fa un any, la Generalitat va decidir canviar aquesta situació i adaptar les compensacions a Autema a la realitat actual. L'empresa va presentar un contenciós i des del Consell Comarcal del Bages ens hem afegit com a codemandats a aquest procés, fent costat a la Generalitat. Recordem que l'autopista és de la Generalitat i que, per tant, tot el

«I el desdoblament de la C-55? No hi renunciem, és clar! Però mentre la C-16 vagi buida és absurd no trobar altres vies de solució alternatives»

«No calen obres ni pressupostos extra per a infraestructures, només cal coneixement del territori, decisions encertades i voluntat política»

que costi ho paguem entre tots i totes. I el desdoblament de la C-55? No hi renunciem, és clar! Però mentre la C-16 vagi buida és absurd no trobar altres vies de solució alternatives que, de moment, ens poden ajudar a resoldre part del problema. Això sí, és possible que, fins i tot quan hàgim aconseguit bonificacions universals per passar per l'autopista, arribi el moment de desdoblar la C-55, una carretera que realment planteja dificultats geotècniques per a la seva ampliació, però que haurà de ser «la ronda del Bages» si la nostra economia creix i el trànsit es multiplica. Anem pas a pas, més lentament del que voldríem, però sabent que només estem reclamant allò que ens pertoca i ens dignifica com a territori. Si no tenim carreteres segures i ràpides, si no tenim connexions viàries i ferroviàries del segle XXI, el Bages està sentenciat.